

За лісом сонце догора —
в розбитім городку, за лісом.
Старим гостинцем до Орла
тече з Уральських гір залізо.

Окрай дороги, на горбі,
на стоптаній хиткій обочі,
скрипить і кільцями орбіт
черкає об серця, об очі

наївна гойдалка стара,
як уціліла — годі знати...
Злітає вгору медсестра,
услід — безвусий лейтенантик.

Обоє молоді такі,
прозорі, молоді обоє.
Злітають вище літаків,
освітлені далеким боєм.

«А в нас на гойдалку — орель...
Орель — в селі у нас казали!..»
Тече залізо на Орел,
горять розбомблені вокзали.

Запаморочливий політ!
Бринять натягнені вервечки.
Ще лейтенантик не поліг:
атака — вранці, зараз — вечір.

Кружля Земля. Скрипить орель.
Містечко догора за лісом.

Важким гостинцем на Орел,
на Одру й Сян тече залізо.

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.